

PŘED DÁVNÝMI ČASY BYLA V HORNÍM MĚSTĚ ŠTÁVNICI JEDNA panna daleko široko pro svoje bohatství vyhlášena. — Bylať dědičkou nejbohatších štol, v nichž se stříbro dobývalo; a nejbohatší tedy z celého okolí. — Bylať ale také nadmíru hrdá a rozmařilá, a lidé se u ní dobře neměli.

Jedenkráte jela s několika pány a služebnictvem na procházku. Každý byl jí k službám, každý hleděl zalíbiti se jí, ale ona s nimi jen hrdé žerty tropila. — „Eh, daj pokoj!“ okřikl ji starý strýc její, „veď je tá tvoja pýcha hanba a hriech, muože sa stať, že aj ty kedysi ľudskú milosť potrebovať buděš.“

Tu panna v pýše své s prstu stáhla skvostný prsten — právě jeli přes Hron —, a hodíc ho do vody, hrdě zvolala: „Tak isto, akože ten prstěň viac něuvidím, tak aj isto, že sa moje bohatstvo dakedy zmení¹.“

Strýc pokrčil rameny a mlčel. — Po nějakém čase přinesla rybářka do kuchyně bohaté panny rybu na prodej. — Kuchařka rybu koupila, a když ji pitvala², našla v žaludku jejím zlatý prsten. Běžela ihned k paní a ukazovala, co našla. — Tu hrdá panna poznavši svůj skvostný prsten, co byla do Hronu hodila, vzpomněla na slova, která v pýše prohodila, a zachvěla se. — A hle, od té doby míjelo bohatství její vůčihledě, bohaté žily stříbra v štolách jí náležejících jako by zlí šotkové marnili, všecko naopak šlo a nic se nedařilo, co od hrdé panny pocházelo, až naostatek z nejbohatší dědičky celého okolí nuzná bídačka se stala, které se ani útrpnosti lidu nedostávalo.³

¹ Zmenší. ² Otvírala. ³ V jedné postranné ulici v Štávnici je viděti doposud kus staré kulaté věže, — kterou jmenují věž Panenská a o níž se praví, že ji stavěti dala ona hrdá panna, nejbohatší dědička tamějších štol.